

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ ΠΟΛΙΤΕΥΟΜΕΝΟΣ

Ν Ἑπτανήσω, πρὸ τῆς Ἑνώσεως, εἰς τὰ πολιτικά ἐλάβανον μέρος καὶ ἄνδρες διαπρέποντες εἰς τὰ γράμματα καὶ εἰς τὰς τέχνας, οἱ ὅποιοι εἰργάζοντο εἰλικρινῶς ὑπὲρ τῆς εὐημερίας τῆς χώρας, ἕκαστος κατὰ τὰς πεποιθήσεις του, διότι τότε ὑπῆρχον κόμματα ἀρχῶν. Ἐθεωρεῖτο τότε καθήκον οἱ ἐξέχοντες κατὰ τὴν διάνοιαν νὰ ἀναμιγνύωνται εἰς τὰ πάτρια.

Εἰς τούτων ἦτο καὶ ὁ Φραγκίσκος Δομενεγίνης, γεννηθεὶς τῷ 1809 ἐκ πατρὸς Ἰωάννου Δομενεγίνη καὶ μητρὸς Ἀγγελικῆς Μαρκεζή. Ὁ οἶκος Δομενεγίνη ἔλκει τὸ γένος ἐξ Οὐδίνης τῆς Ἰταλίας καὶ τῷ 1791 συμπεριελήφθη μεταξὺ τῶν Ζακυνθίων εὐπατριδῶν τῆς χρυσῆς Βίβλου.

Ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας ἔδειξε πνεῦμα ζωηρὸν καὶ καρδίαν θερμουργὸν διὰ πάντα εὐγενῆ ἐνθουσιασμόν.

Μαθὼν τὰ πρῶτα γράμματα ἐν τῇ γενετείρᾳ, μετέβη εἰς τὴν Ἰταλίαν, κατὰ τὸ ἔθος τῶν Ἑπτανήσιων, πρὸς ἐκπαίδευσιν τελείαν. Ἐμαθῆτευσεν ἐν τῷ ἐν Σιέννῃ τῶν εὐγενῶν ἐκπαιδευτηρίῳ τοῦ Tolommei, ἔπειτα δὲ ἐνεγράφη φοιτητῆς τῆς νομικῆς σχολῆς τοῦ ἐν Βονωνίᾳ Πανεπιστημίου.

Μαθητῆς ὧν ἔγραφε λατινικοὺς στίχους τυχόντας τῶν ἐπαίνων τῶν καθηγητῶν του. Ἠγάπα τὰ γράμματα, ἀλλ' εἶχε μᾶλλον σπογγὴν διὰ τὴν καλλιτεχνίαν, διὸ κατεγίνετο εἰς τὴν ζωγραφικὴν καὶ εἰς τὴν μουσικὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐτελειοποιήθη ἔπειτα εἰς Κέρκυραν παρὰ τῷ μεγάλῳ Μαντζάρῳ.

Τὸ πάτριον αἶσθημα ἦτο ἐν αὐτῷ πολὺ ἀνεπτυγμένον. Ἐσκέπτετο πάντοτε κατὰ τὰς μελέτας του τοὺς ἀγωνιζομένους ἀδελφοὺς. Ὁ Παῦλος Μαρίας, υἱὸς τοῦ Λουκιανοῦ Βοναπάρτου, ἐξ Ἰταλίας κατῆλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἔλαβε μέρος εἰς τὸν Ἀγῶνα ὡς ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ ὑπὸ τὸν Χέρδ Cochranε εἰς τὴν φρεγάταν Ἑλλάς, ἀλλὰ δυστυχῶς, ἐνῷ ἐξεκρέμα τὸ πιστόλι, ἐπυρσοκρότησεν, ἐπληγώθη εἰς τὴν κοιλίαν καὶ ἀπέθανε. Τὸν φιλέλληνα τούτον συνώδευσεν ὁ Δομενεγίνης, ὅστις κατετάχθη εἰς τὸ ἱππικὸν καὶ ἔλαβε μέρος εἰς μάχας καὶ ἀκολούθως ἐτιμήθη διὰ τοῦ ἀριστείου τοῦ Ἀγῶνος.

Μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ Καποδιστρίου ἐπέστρεψεν εἰς Ζάκυνθον καὶ ἔλαβε μέρος εἰς τὰ πολιτικά τῶν νήσων, καταταχθεὶς εἰς τὸ φιλελεύθερον κόμμα, οὗ ἡγεῖτο ὁ Ἀνδρέας Μουστοξύδης, ὁ διττῶς ἐν τῇ πατρίῳ ἱστορίᾳ διαπρέψας, ἐν τοῖς γράμμασι καὶ ἐπὶ πολιτικῇ περινοίᾳ. Ὅτε ἤγεραν εἰς τὴν Ἑπτανήσον τὸ ζήτημα τῆς Ἑνώσεως καὶ ἐδημιούργησαν τὸ ριζοσπαστικὸν κόμμα, ὁ Δομενεγίνης ἐγένετο ὁπαδὸς του καὶ ἐξελέγη ριζοσπάστης Βουλευτῆς καὶ ὑπέγραψε τὸ περὶ τῆς Ἑνώσεως ψήφισμα, τὸ παρυσιασθὲν τῷ 1850 εἰς τὴν Βουλὴν ὑπὸ τῶν Κεφκλήνων βουλευτῶν. Ἀλλ' ἤμα ὁ Καπολῆτος Τυπάλδος ἤρξατο τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ψηφίσματος, ὁ γραμματεὺς τῆς Βουλῆς ἐνεχείρισεν τῷ προέδρῳ Κανδιδῶν Ρώμα διὰ γράμμα τοῦ Ἀρμοστοῦ, δι' οὗ ἡ βουλευτικὴ σύνοδος ἀνεβάλλετο καὶ τοῦτο ἀναγγείλας ὁ πρόεδρος διέλυσε τὴν συνεδρίαν ἐξελθὼν μετὰ πολλῶν βουλευτῶν τοῦ βουλευτηρίου, μέσῳ τοῦ σάλου τοῦ συγκεκινημένου φιλοπάτριδος ἀκροατηρίου ἀποδοκιμάζοντος τὴν ἀναβολήν.

Ὅτε ἦλθεν ἡ σειρά τῶν ἐξοριῶν, τῷ 1851 ὁ Δομενεγίνης ἐστάλη εἰς τὰ Ἀντικύθηρα, ἐνθα

ἔμεινεν ἐπὶ τρία ἔτη ὡς βουλευτὴς τῆς ἐνάτης Βουλῆς. Γενομένων νέων ἐκλογῶν, ἐκ νέου ἐξελέγη βουλευτὴς τῆς δεκάτης Βουλῆς. Ἡ ἐκλογή του ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς βουλῆς καὶ ὡς ἐξηκολούθη ἐν περιορισμῷ μεθ' ὅλας τὰς διαμαρτυρίας τοῦ Ναθαναὴλ Δομενεγίνη καὶ τοῦ Γουλιέλμου Μινώτου πρὸς τὸν Ἀρμοστήν καὶ τὸν Πρόεδρον τῆς Γερουσίας καὶ τοῦ ἰδίου Φραγκίσκου Δομενεγίνη πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς Βουλῆς διὰ τοῦ υἱοῦ του Ἰωάννου, εἰς ὃν ἔγραφεν τῇ 22 Φεβ. 1852 ἐκ τῶν Ἀντικυθήρων : «Γνωρίζω ὅτι εἶμαι ἀντιπρόσωπος, ἀλλὰ βλέπω ὅτι εἶμαι καὶ ἄλυσοςδεμένος. Ἡ ἀρχὴ τούτου τοῦ τόπου δὲν μὲ συγχωρεῖ ν' ἀναχωρήσω διὰ νὰ φθάσω εἰς τὴν ἔδραν μου. Διαμαρτυροῦμαι καὶ φωνάζω ἀκαταπαύστως κατὰ τῆς αὐθαιρεσίας, ἀλλ' ἡ φωνὴ τοῦ ἐξορίστου χάνεται ἀνάμεσα πρὸς τῶν βράχων. Τοῦτο τὸ γράμμα, παιδί μου, «σὲ προστάζω νὰ τὸ ἀναβιβάσῃς εἰς τὸν Πρόεδρον τῆς δεκάτης Βουλῆς.»

Εἰς τὴν Κερκυραϊκὴν ἐφημερίδα «Φιλαλήθης», τῆς ὁποίας οἱ κύριοι συντάκται ἦσαν ὁ Μουστοξύδης καὶ ὁ Ἰωάννης Πετριτσόπουλος, ἐδημοσιεύθησαν αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ Δομενεγίνη πρὸς τὴν σύζυγόν του Ἐλισάβετ, τὸ γένος Σανδρίνη. Ἐν μιᾷ τούτων, τῇ 1ῃ Μαΐου 1852 πρὸς τοὺς ἄλλοις ἔγραφεν : «...ἐν τσοσούτῳ, φιλικότητι μου, τὰ δεινοπαθήματά μου ἄρχισαν πρὸ 1829, καθ' ἣν ἐπεσχὴν ἀπεφάσισα νὰ ἀναχωρήσω λαθραίως ἀπὸ Ζάκυνθον διὰ τὴν Ἑλλάδα, ὅπως ἐνδυσθῶ τὴν στολὴν τοῦ ἐπελεοντοῦ εἰς τὸ ἱππικόν. Τότε ὁ Ἐένος Κάρολος Φίτζ-Ρόης⁽¹⁾ ὑπερασπίζετο τὸν πόθον μου καὶ εἰς τὸν ἀναδρασμὸν τῶν δεινῶν ἐκείνων περιστάσεων καὶ τῆς ἀγανακτήσεως τῶν γονέων μου κατέστη ἱκανὸς νὰ καταπείσῃ τὸν γηραιὸν πατέρα μου νὰ μὲ ἀφήσῃ ὅπως ἐκδουλεύσω ἐπαξίως τὴν γλυκυτάτην πατρίδα μου. Ἡδὴ ὁ Ἐένος διὰ τὴν εὐστάθειαν τῶν ἀρχῶν μου καὶ τὸ ἀμετάβλητον τῆς γνώμης ὑπὲρ τοῦ ἀναγεννηθέντος ἔθνους μου μὲ καταδιώκει καὶ μὲ καταταρνανεῖ καὶ ὅμως αὐτὸς ὁ Ἐένος ἐκδουλεύων τὴν πολιτικὴν τοῦ μυστικοσυμβουλίου του, ἐνδομύχως πέποιθεν ὅτι ἡ ὑποστηριζομένη Ἀρχὴ παρὰ τοῦ ἀντιπροσώπου Ριζοσπάστου εἶναι τὸ καθήκον παντός ἐντίμου πολίτου. Εὐχῆθην πάντοτε καὶ ἐπεθύμησα ἵνα ἴδω μίαν ἡμέραν τὴν ἑλληνικὴν Σημαίαν ἀεροκυματίζουσαν εἰς τὰ φρούρια τῆς πατρίδος τῆς γεννήσεώς μου. Ἄρα φρονῶν οὕτω, κατεδίκασα ἐμαυτὸν ! Ὅχι· ἐξελέγην ἀντιπρόσωπος τοῦ τόπου μου καὶ ἰδοὺ ἡ στιγμή, καθ' ἣν ἐμελλον νὰ ὑποστηρίξω τὸν πόθον τῆς ψυχῆς μου, ὅστις εἶναι ἡ γενικὴ εὐχὴ τῶν συμπολιτῶν μου. Ἐπικαλοῦμαι μάρτυρα τὸν Ὑψιστον ὅτι ἄλλας ραδιουργίας δὲν γνωρίζω... Ἡ τῆς πατρίδος μετὰ τῆς ἐλευθερωμένης μητρὸς μὲς Ἑλλάδος ἔνωσις εἶναι ἡ μόνη εὐχὴ

μου. Ἡ μόνη εὐτυχία μου. Ἄς καταμαστίζεσθαι, ἄς ταλαιπωρεῖται τὸ σῶμά μου, ἡ θέλησίς μου αὕτη, ἀπαύγασμα τῆς ψυχῆς μου, θέλει ὑποστηρίξει πάντοτε τὴν μυριοπρόβλητον ἔνωσιν. Ἄν διὰ τὸ πατριωτικὸν τοῦτο αἷσθημα, ἴδιον ἐκάστου ἐντίμου πολίτου, μὲ ἀφῆρπασαν ἀπὸ τῆς οἰκογενείας μου τὰς ἀγκάλας, καὶ ἐξεσφενδόνισαν εἰς τὴν κόλασιν ταύτην ἐκτεθειμένον εἰς ὑστερήσεις καὶ δεινοπαθείας, κατασπαρτατούσας καὶ τὴν ὁμοτέραν καρδίαν, ἐγὼ ἀδιαφορῶ. Ἀρκεῖ νὰ ἀποχωρησθῇ ἡ Πατρίς μου ἀπὸ τὴν Μητρίαν, καὶ ἐνέωθῇ μὲ τὴν φυσικὴν τῆς Μητέρας καὶ ἄς ὑποφέρωμεν καρτεροφύχως ὅποια δύναται νὰ ἐμφεύρῃ βασανιστήρια ἢ πλεόν σατανικὴ φαντασία, ὅπως ἔτι μᾶλλον μὲς καταταρνανῇ. Ὡς πόσον ἄδικος εἶναι ὁ τῶν ἐπὶ θυγατέρων ἀποχωρισμὸς ἀπὸ τὴν γνησίαν Μητέρα. Ὡς πόσον ἄδικον εἶναι νὰ ὑποφέρωσιν οἱ κηρύττοντες τὴν γενομένην ἀδικίαν πρὸς τὴν ἐλευθερωμένην Πατρίδα. Καὶ μ' ὅλα ταῦτα ἡ γενικὴ αὕτη ἐπιθυμία δὲν θέλει βραδύνῃ νὰ πραγματοποιηθῇ, καθότι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ θέλει πληρωθῇ. Τὸ μὴ κλέψῃς εἶναι μία μετὰ τῶν δέκα Ἐντολῶν. Ἄν ἡ Πατρίς μου ἠμποροῦσε μέρος τοῦ βσιλείου τοῦ Ὀδυσσεως, ἂν ἡ Ἐπτάνησος ἀπήρτιζε μέρος τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἂν ἡ ἰδιοκτησία αὕτη ἀφῆρπασθῇ μὲ Συνθήκας ἀπὸ τὸν ξένον ἐναντίον τοῦ Δικαίου τῶν λαῶν, πλησιάζει ἤδη ἡ ἡμέρα τῆς ἀποδόσεως, πλησιάζει ἡ στιγμή, καθ' ἣν πληρωθήσονται αἱ Βουλαι τοῦ Ὑψίστου...»

Σημειώτεον ὅτι ἐν περιορισμῷ εἰς τὰ Ἀντικυθήρων ἦσαν ἐκτὸς τοῦ Δομενεγίνη, ὁ κεφαλλῆν Ἡλίας Ζερβός, συντάκτης τότε τοῦ «Φιλελευθέρου» καὶ βουλευτὴς τῆς Θ' Βουλῆς, οἱ Ζακύνθιοι Δημήτριος Καλλίνικος, Σταματέλος Βουρτζης, καὶ οἱ κεφαλλῆνες Σταματέλος Πυλαρινός βουλευτὴς καὶ Γεράσιμος Μεταξάς.

Ὁ Ἀρμοστής ἔγραφεν εἰς τὸν τοποτηρητὴν Κυθήρων ὅτι : «ἂν ἀλλάξουν φρόνημα, καὶ ἂν ὑπόσχωσιν νὰ μὴ ἀναμειγνύωνται πλέον εἰς τὰ πολιτικά τῶν νήσων καὶ νὰ μὴ ἐρεθίζουσιν τὰ πνεύματα, τοὺς δίδει ἀμέσως τὴν ἐλευθερίαν των.» Ὁ Δομενεγίνης ἀπήντησε : «νὰ διαβιβάσθῃ εἰς τὸν κ. Οὐάρδον, ὅτι, ἂν ἀλλάξῃ ἐκεῖνος ἐθνισμὸν καὶ θρησκείαν, δίδω λόγον τιμῆς καὶ ἀλλάξω καὶ ἐγὼ τὸ φρόνημά μου». Ὁ Ζερβός ἀπεκρίθη ὅτι : «ἡ Κυβέρνησις εἶνε ἐλευθέρη νὰ πράξῃ ὅποιονδήποτε περιορισμὸν, ἀλλὰ κανεὶς τῶν ἐδῶ εὐρισκομένων ἐξορίστων δὲν θέλει μεταβάλλει σκοπὸν πολιτικόν, φρόνημα, καὶ πορείαν.» Ὁ δὲ Καλλίνικος εἶπεν : «Ὁ Κύριος νὰ μὲ ἀξιώσῃ νὰ λάβω τάφον τὸν σκοπέλον τοῦτον ὑπερμαχόμενος διὰ τὴν Πατρίδα.»

Ἐλευθερωθεὶς δὲν ἔλειψεν ἐν τῇ βουλῇ νὰ

στηλιτεύση τὰ ἄστοργα κυβερνητικά μέτρα.

Ὅτε ἀφίκετο ἐν Ἐπτανήσῳ ὁ μέγας φιλέλληνας Γιάδστων, ὁ Δομενεγίνης ἦτο ἐπαρχιακὸς Σύμβουλος—ἦτο τότε ἀξίωμα μὲ σημασίαν καὶ δικαιοδοσίαν—. Ἐλθόντος τοῦ σοφοῦ ἄγγλου πολιτικοῦ ἐν Ζακύνθῳ, τὸ ἐπαρχιακὸν συμβούλιον τῷ ἐπέδωκε διακοίνωσιν, ἐν ᾗ ἐτονίζετο ὅτι ὅλος ὁ Ἰόνιος λαὸς εἶχε: «...τὴν στερεάν καὶ ἠμετάτρεπτον θέλησιν νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἐλευθερωμένης μητρὸς Ἑλλάδος...» Προσπαθούντος τοῦ Γιάδστωνος νὰ τοὺς πείσῃ διὰ τὴν παραδοχὴν τῶν μεταρρυθμίσεων, ὁ Δομενεγίνης ἀπήντησεν ὅτι τίποτε δὲν θὰ ἔχῃ τὴν δύναμιν νὰ μεταβάλλῃ τὰ αἰσθήματα καὶ τὴν διακαῇ πατριωτικὴν ἐπιθυμίαν τῆς Ζακύνθου διὰ τὴν Ἐνωσιν μετὰ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Δομενεγίνης συνετέσχε τοῦ Ἑλληνοῖταλικοῦ κομιτάτου καὶ εἶχεν ἀλληλογραφίαν μετὰ τοῦ Γαριβάλλδου. Ὁ Δομενεγίνης καὶ ὁ πρῶτος Τερτσέτης μετέβησαν εἰς Τρσκόρον, ἐνθα εἶχε μεταβῇ ὁ Γαριβάλλδης διὰ τὰ λουτρά, διὰ νὰ συσκεφθῶσιν ἐν ἧτο ὥρα τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐπαναστάσεως, διότι ἔλεγον ὅτι ἡ Ἡπειρος ἦτο ἕτοιμος.

Ὁ Στρατηγὸς καὶ ἥρως τῶν δύο κόσμων, τοὺς ἐδέχθη κρατῶν τὴν κιθάραν καὶ ἐκιθαρώδησε καθαρῶς Ἑλληνιστὶ τό :

Ἐπαμεινώνδας καὶ γίγας Ἡρακλῆς,

Ὁ Ἀχιλλέας καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς,

Αἰκοὶ μας ἦσαν πρόγονοι.

Δοιπὸν τουφέκια καὶ σποθιά

Δράμετε γιὰ τὴν πατρίδα.

Ἀκολουθῶς τοὺς διηγῆθη ὅτι εὐρισκόμενος ποτε εἰς Μελίτην κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ ἑλληνικοῦ ἀγῶνος, τὸ εἶχε μάθει πρὸς τινος ἑλληνοῦ πλοιάρχου καὶ ἐκτοτε νῆχαριστεῖτο νὰ τὸ κιθαρώδῃ. Ὁ Δομενεγίνης παρουσίασε τὸ σχέδιόν του ἐγγράφως καὶ ἦτο τῆς ιδέας ἀπὸ κοινοῦ Ἕλληνας καὶ Ἱταλοὶ νὰ λάβωσι τὰ ὅπλα, ἀφοῦ ἡ Ἡπειρος ἦτο ἕτοιμος, καὶ ἐκεῖ νὰ μεταβῇ ὁ Γαριβάλλδης. Ὁ Τερτσέτης, συνετώπιρος, ἀντέκειτο εἰς τὴν γνώμην τοῦ Δομενεγίνου, διότι ἔνεκα τῆς στάσεως τοῦ Ναυπλίου ἡ Ἑλλὰς δὲν ἦτο ἕτοιμος καὶ ὤφειλεν ἡ Ἱταλία νὰ ἀποστείλῃ τὰ τοῦ πολέμου ἀνταρτία, καὶ ἀφοῦ τὰ πάντα ἐτοιμασθῶσι, τότε νὰ ἔρξηται ὁ ἀγών. Ὁ Γαριβάλλδης ἐπεκύρωσε τοῦ Τερτσέτου τὴν γνώμην.

Αἱ μεταβολαὶ τῶν πολιτικῶν πραγμάτων ἦσαν τοιαῦται, ὥστε ὅλα τὰ σχέδια τῶν πατριωτῶν Ἑλλήνων ἔμειναν ἀπραγματοποίητα, διότι τὰ μεγάλα πράγματα θέλουν καὶ μεγάλους διανοίας.

Ὁ Δομενεγίνης ἐξηκολούθη νὰ ἔχῃ τὸ τῆς Πατρίδος ἰδεῶδες καὶ ὡς πληρεξούσιος καὶ εἰς ὅ,τι δῆποτε ἀξίωμα ἡ πατρίς του τῷ ἐνεπιστεύθη.

Τῆς ζωγραφικῆς ἀφῆκε μικρά τινα ἔργα καλὰ, τῆς μουσικῆς ὅμως περισσότερα, τὰ ὁποῖα καὶ ἀναφέρομεν.

Τῷ 1837, ὅπως δώσῃ ζῶν ἐἰς τὸ θέατρον Ζακύνθου, συνέθεσε μίαν Cabaletta, τὴν ὁποῖαν ἡ πρώτη αἰοδὸς Μ. Βιτάλη ἐμελψεν εἰς τὸ Elisir τοῦ Donizetti καὶ τὰ μάλιστα νῆχαρίστησε τὸ κοινόν. Ἐμελοποίησε ποιήσεις τοῦ Σολωμοῦ, τοῦ Τυπάλδου, τοῦ Κανδιδίου Ρώμα καὶ ἄλλων.

Ἐτόνισε τὴν Δέσπω, ποίησιν εἰς τὴν δημῶδη γλώσσαν τοῦ Τυπάλδου, ἥτις εἶνε ὠραία σκηνὴ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως. Εἶνε διάλογος τῆς ἡρώιδος Δέσπως μετὰ τῶν παλληκαρίων, μετὰ σχετῶν χορωδιῶν. Εἰς τὸ τέλος ἡ Δέσπω κρατοῦσα εἰς τὰς ἀγκάλας τὰ τέκνα τῆς, θέτει πῦρ εἰς τὴν πυριταποθήκην. Ἐμελοποίησε τὸ μελόδραμα Μάρκον Μπότσαρη, οὕτως τὴν ἰταλικὴν ποίησιν εἶχε γράψῃ ὁ ποιητὴς Γεώργιος Λαγουιδάρας. Τὸ ὠραῖον τοῦτο ἔργον δὲν εἶχε φέρι εἰς πέρας.

Γενομένης τῆς Ἐνώσεως τῆς Ἐπτανήσου συνέθεσεν ἓνα Βασιλικὸν Ὕμνον καὶ μίαν χορωδιάν, τὴν ὁποῖαν ἐμελψαν ἐπιτυχῶς ἑξ ὑναικες καὶ εἴκοσιν ἄνδρες τῇ συνοδίᾳ τῆς ὀρχήστρας κατὰ τὴν εἰς Ζάκυνθον ἔλυσιν τοῦ Βασιλέως Γεωργίου.

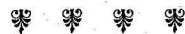
Κατέγινε καὶ εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν μουσικὴν κατὰ μίμησιν τῆς δυτικῆς ἐκκλησίας καὶ συνέθεσεν ὠραίαν ἡσματικὴν λειτουργίαν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς χειροτονίας τῶν μητροπολιτῶν Ζακύνθου Δέ Λαζάρου (1834) καὶ Κοκκίνῃ (1838).

Ἐπίσης συνέθεσε καὶ ἓνα Miserere.

Συνέγραψε καὶ ἐγχειρίδιον θεωρητικῆς μουσικῆς. Ἐννοεῖται ὅτι ὅλα ἔμειναν ἀνέκδοτα, ὡς εἶνε τὰ περισσότερα τῶν ἐλλήνων Μουσουργῶν!

Ὁ ἄριστος οὗτος πατριώτης καὶ καλλιτέχνης ἀπέθανε τῇ 2 Μαρτίου τοῦ ἔτους 1874.

ΣΠ. ΔΕ-ΒΙΑΖΗΣ

ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

Λευκὸ γιὰ μένα εἶσαι ὄνειρό, ποῦ μουσικὰ χαράζει
Καὶ μοῦ θωπεύει τὴ ζωὴ μ' ἀστέρια φιλιὰ,
Σὲ βλέπω κι' ὁ κρυφὸς καὶ μὲς ποῦ τὴν καρδιά μου
[σφάζει
Τραγοῦδι ἀγνὸ σοῦ πλέκεται σὺ δλόξανθα μαλλιὰ.

Εἶσαι γιὰ μένα ἡ ἄνοιξι, κι' εἶσαι τὸ φῶς, κι' ἀκόμα
Τοῦ σπίνου τὸ κελάδημα, τῶν κρίνων ἡ πνοή,
Σ' ἐφίλησαν ἡ Χάριτες σὸ βελουδέσιο στόμα,
Τριανταφυλλένια σκόρπισαν τριγύρω σου ζωή.

Τῆς εὐτυχίας μου οἱ ἀνθοὶ στρώνονται νὰ περάσῃ
Μὲ νίκης θρίαμβο ἡ γλυκεῖα κι' αἰθέρια σου ἐμμορφιά.
Εἶν' ἡ ψυχὴ μου ἓνας ναὸς σὲ μιὰ γαλάζια πλάσι,
Ποῦ ὑψώνει Ἐσένα σ' ἄδυτον ἀνέσπερη θεά.

Μ ΕΠΙΦΑΝΗΣ